

mijmering / knip

Om de een of andere reden had ze gedacht dat ze niet ouder zou worden dan drieënveertig. Dat zat zo ingebakken, ook bij mij, dat toen ze vierenveertig werd het voelde als een opluchting. Waarom die drieënveertig?

Geen idee. Nu, zesentwintig jaar later, gaat ze echt dood. Ze is te ziek om door te leven, en voor wat er nog kan worden gedaan heeft ze de moed niet meer. Ze kwam in een wensambulance naar het restaurant om afscheid te nemen van een groepje vriendinnen. Hoog op de brancard en onder veel bekijks werd ze het terras opgereden. 'Heb ik het voor elkaar of niet', vroeg ze met een knipoog, te beroerd om er echt van te genieten.

Vanaf ons zestiende tot pakweg ons drieëntwintigste - de jaren waarin wij onze koers uitzetten - waren we onafscheidelijk. Als iemand had gezegd dat er tijden zouden komen dat we elkaar niet zouden zien had ik hem of haar voor gek verklaard. Onmogelijk. Maar het gebeurde toch. Werk, relaties, bijbehorende verhuizingen, druk druk druk, te veel nieuw in het leven om het oude levend te houden. De ontrouwheid zat meer bij haar dan bij mij, eerlijk is eerlijk. Pogingen haar weer te vinden na een verre verhuizing verliepen stroperig, een ontmoeting na zoveel jaar was geen groot succes. Tot twee jaar geleden de telefoon ging en ik haar stem niet herkende, verbouwereerd als ik was. 'Ik woon weer in Nederland. Weet je nog dat ik je lang geleden heb beloofd dat mijn altvool voor jou was als ik er niet meer op zou spelen? Je moet hem wel komen halen, reizen zit er niet meer in.' Over trouw gesproken!

Ik heb haar langer niet dan wel gezien, maar het was alsof die tussenliggende jaren er niet waren geweest. In onze inmiddels pensioengerechtigde levens gingen de poortjes naar toen meteen weer wagenwijd open. De saamhorigheid van onze jonge jaren plopte gewoon weer op. We koersen straks in andere werelden. Weemoed overheerst. Haar dood maakt een knip in heden en verleden.